Chaotik

Byl jsem nervózní a po těle mi stékal pot po vydatných čůrcích. Zatímco mé čelo připomínalo Pančavský vodopád, snažil jsem se vybral si správnou kravatu. Dlouze jsem přebíral mezi všemi třemi a volba nakonec padla na temně červenou s jemným károvým vzorem.

„Červená znamená sebevědomí a vůdčí vlastnosti," přemlouval jsem sám sebe před zrcadlem a upravoval si přitom límeček saka.

Oblékání mě dost zdrželo, a proto jsem schody ke kanceláři ředitele úseku pro zvláštní zločiny bral po dvou. Po zjištění, že plukovník Hošek sídlil až v desátém patře výškové budovy, dokonce po třech.

Zlitý potem, zničený a nepříliš dobře upravený jsem zaklepal na dveře se jménem plukovníka Hoška.

Otevřela mi mladá sekretářka. Jakmile mě spatřila, hlasitě vyjekla. Dala si ruku před pusu a záhy se roztomile rozesmála.

„No pojďte dál. Vy teda vypadáte," pronesla zadržujíc další smích.

U sekretářky Ivanky, která mi během čekání nabídla postupně čaj, rum a ibalgin, jsem trčel deset minut. Pak mě pustila za plukovníkem.

Statného muže jsem sice svým stavem evidentně překvapil, ale rozhodně ne tolik, jak on mne. Plukovník Hošek stál u velkého třešňového stolu v rozlehlé kanceláři plné map se zapíchanými špendlíky. Měl husté vousy (evidentně falešné), kostěné brýle, lněnou světlou tuniku, plátěné kalhoty a v levém podpaží držel mourovatou kočku. U pravé nohy mu stála menší klec s kohoutem.

Zírali jsme na sebe neschopní slova.

První se odvážil plukovník.

„Rád vás poznávám kapitáne Kolouchu. Ještě jsem neměl tu čest vám osobně poblahopřát k vašemu zařazení k našemu specifickému útvaru. Dnes vás měl začít zaučovat kolega Surový, ale musel jsem ho vyslat na pátrací akci tajného rozsahu. S tím souvisí i můj odjezd. Jak vidíte, jsem příznačně maskován a odjíždím na misi na Balkán, abych zapadl do tamního venkovského prostředí a kolegovi Surovému vytvořil potřebný background."

Kočka se plukovníkovi vysmýkla a skočila mu na klec s kohoutem. Kohout zneklidněl a začal po svých pár centimetrech čtverečních zběsile korzovat. Kočka ho packou pleskala skrze mříž a evidentně se u toho dost bavila.

„Posloucháte mě?“ zeptal se Hošek a já si uvědomil, že už nějakou chvíli nikoliv.

„Ano pane,“ zalhal jsem.

V tom případě jste srozuměn se situací. Je to vážné. Naše oddělení je vytížené a mám volného jen vás. Vím, je to nešťastné vzhledem k tomu, že jste tu první den, ale nedá se nic dělat. Musíte plavat.

„Kam?“ zeptal jsem se a zachvátil mě strach. Vodu nesnáším.

Hošek zakoulel očima a neodpověděl.

Raději vám zopakuji hlavní body. V Karlových Varech nám řádí Chaotik. Je to jeden z těch nebezpečných a nepředvídatelných mágů. Tenhle je navíc ambiciózní a vetřel se nám do regionální politiky. Nemusím vám připomínat, že dnes začaly volby do zastupitelstev, a tedy i na primátora města. Tenhle Chaotik to místo chce. Množí se zprávy, že lidé nemohou najít své volební místnosti a panikaří. Těch náhod už je příliš a máme oprávněnou obavu, že za to může právě on. V jeho moci je měnit cesty. Lidé pak bloudí a nemohou najít to, co hledají. V našem případě tuto moc použil na volební místnosti, kam zřejmě vyslal své poskoky, kteří ho tím pádem protlačí do vedení. Ten Chaotik pochází z Lotyšska a říká si Andrius Butkus. Mám zprávy od lotyšské pobočky, že jde o nebývale agresivního a ambiciózního prevíta, který to už zkoušel v Rize, ale místní agenti ho včas eliminovali. Během jejich zásahu ho zranili na noze a on si proto vybral Vary, aby se zde doléčil.“

Hošek mi podal tablet v kožených deskách.

„Sem vám budou přicházet zprávy o všech podivných událostech, které by měly souviset s Butkem. Bude vám je tam posílat místní policie. Taky jsem vám tam nahrál nějaké mapy. Třeba je užijete.“

Hošek na mě hleděl, jako by chtěl vypozorovat, jaký dojem na mě příval informací udělal.

„Nepodělejte to, je to důležité. Jinak máte padáka a budete šlapat zase chodník,“ zvýšil hlas a u toho na mě mířil prstem.

To už jsem ale hleděl opět na klec, kde kočka zaťala dráb do kohoutova hřebínku. Pták zapištěl a Hošek rázně čapl kočku pod břichem.

„Jdu. Čeká mě dlouhý let do Podgorici. A vy to vyřešte dřív, než skončí volby.” Zvedl ruku s kočkou a pohlédl na hodinky.

“To znamená do dnešní desáté hodiny.“

Už odcházel z místnosti, když tu se ještě otočil.

„Můžete využít služeb místního agenta Jozka. Je starší, ale jistě vám jeho zkušenosti přijdou vhod. Kontakt vám dá Ivanka.“

Vyrazil jsem služebním autem z Prahy směr východ. Sebou jsem měl tablet, mapu, pistoli, vizitku na agenta Jozku a adresu, kde sídlil Chaotik Butkus. Během řízení jsem o něm pročítal dostupné zprávy. Bohužel jsem se kvůli tomu moc nesoustředil na řízení. Když jsem dojel do Kolína, obrátil jsem vůz a vyrazil na opačnou stranu.

Do lázeňského města jsem dojel se značným zpožděním oproti plánu, ale nechtěl jsem se nechat rozhodit. Na volebním billboardu u vjezdu do města jsem spatřil volební slogan strany Kočičích žen „Klubíčko do každé domácnosti“. Na obrázku byly tři starší ženy v bílém a u nohou jim v různých polohách dovádělo nejméně dvakrát tolik koťátek.

Agenta Jozku jsem znal z vyprávění. Byl to prý starý, osmdesátiletý agent bez ambicí, nadšení a vzhledem k věku byl silně dezorientovaný. I každodenní nákup tak byl pro něj takovým malým bojem s Chaotikem. Moc jsem nevěřil, že právě on bude vhodným pomocníkem k tomuto případu.

Má první cesta vedla právě k němu. Bydlel v zahradním domku na okraji města, kde měl i oficiální kancelář. Zaťukal jsem na dřevěnou branku a vstoupil na malou zahrádku. Z domku mezitím vyšel Jozka. Zíral na mě. Byl plešatý, shrbený, oblečený ve vytahaných teplákách a v levé ruce držel dřevěnou hůl. Na plandavé šedé košili měl skvrny od rajčatové omáčky.

„He?“ zeptal se.

Představil jsem se mu a vysvětlil mu stručně situaci. Dodal jsem, že pospícháme.

Odvětil, že to je zapeklitá situace a že se jde připravit, ať chvilku počkám. Zašel do domku.

Každých deset minut jsem na něj ťukal, že opravdu pospícháme, že volební den za chvíli skončí. Moc ho to nevzrušovalo.

Už jsem chtěl odejít sám, když vyšel ven oblečený úplně stejně. Jen s odpudivou tyrkysovou čapkou. Navíc tepláky se mu teď kvůli pistoli v kapse každým krokem shrnovaly dolů.

Akce se nevyvíjela dobře. Smrákalo se a mě hrozil vyhazov. Navíc tu řádil Chaotik, který chtěl ovládnout světoznámé lázně.

Nasedli jsme do mého služebního auta.

„Máte nějaký nápad?“ zeptal jsem se ho.

„Ne,“ odvětil a já tedy vyrazil na adresu, kde by se měl nacházet Butkus.

Skončili jsme v Sokolově. Butkus zřejmě nějak zjistil, že jsme mu na stopě. Neměl jsem pro skutečnost, že jsme se náhle ocitli v někdejším hlavním městě hnědouhelné těžby jiné vysvětlení.

„Sakra. Jak nás mohl vyhmátnout?“ zanadával jsem si nahlas, ale odpovědi jsem se nedočkal.

Jozka luštil sudoku.

„Autem to nepůjde, musíme zpátky vlakem. V něm nás nezmerčí,“ zavelel jsem a vytáhl svého spolujezdce z auta. Pak ho opět vytáhl po schodech do rychlíku a spolu jsme se usadili do kupé. Během jízdy jsem si pročítal zprávy v tabletu, které mi posílala místní policie.

„Důchodci Javůrkovi se ocitli na rozhledně Diana, když vstupovali do volební místnosti na blízké základní škole,“ předčítal jsem nahlas, aby i Jozka byl v obraze.

„Parta zmáčených plnoletých mládežníků byla zpozorována u koupaliště Rolava s rozpuštěnými volebními obálkami. Na kolonádě zběsile pobíhá demokratický kandidát Kyselka a panicky rozhazuje voličům navigace s ikonickým stranickým logem sýčka.“

Tablet vypnu. Je to zlé.

Vlak zastaví na hlavním nádraží a my vystoupíme.

Jozka náhle promluví: „Musím domů. Večer dávají Hovory s pamětníky.“ Otočí se a jde šouravým krokem pryč. Úplně na opačnou stranu, než bydlí, ale já nemám čas to teď řešit. Rozeběhnu se směr Butkova kancelář.

Po chvíli se ocitnu kdesi v lázeňských lesích.

Takhle to nepůjde.

Seběhnu na kolonádu až ke vřídlu a zatřesu se zamčenými vraty do podzemí. Rozhlédnu se, a když se ujistím, že mě nikdo nevidí, vystřelím z pistole. Zámek se rozletí a já mizím v prostorách vřídelního podzemí s mobilem v ruce, jakožto funkční svítilnou. Vary jsou protkané množstvím přírodou i lidmi vykutaných cest, a když nezabloudím, mohu se nepozorovaně dostat, až pod Butkuse.

Nevím, jak dlouho jsem chodbami bloudil, ale začínala mi tu být zima. V tabletu jsem měl nahranou mapu od Hoška, která mě naváděla, ale buď úplně neodpovídala realitě nebo jsem udělal na některém z rozcestí chybu.

Druhá varianta byla patrně ta správná. Po více než dvou hodinách ve tmě a chladu jsem vystrčil hlavu v jednom z kanálů v malé čtvrti zvané Čerťák. Nebyl jsem sice úplně správně, ale Butkus byl blízko. Kanál, kde jsem vylezl, byl ovšem uprostřed rušné silnice a mě se nedařilo bezpečně uprchnout.

Právě se na mě řítil taxík. Využil jsem příležitosti, vyskočil a chytil se výfukové trubky upevněné na podvozku. Věděl jsem, že trubka bude pálit, ale ne až tak moc. Zařval jsem, ale trubky se držel dál. Přeručkoval jsem až pod řidiče a nohou jsem kopal na místo, kde právě seděl. Uměl jsem morseovku a doufal jsem, že řidič rovněž. Skrze tyto šifry jsem taxikáři nadiktoval adresu, kam potřebuji a doufal jsem, že mě tam odveze.

Tentokrát jsem měl štěstí. Taxík zastavil a já se vykulil zpod auta černý od spalin a s rudými popálenými dlaněmi. Raději jsem nevstával a taxikáři poděkoval vleže. Samozřejmě jsem mu dal tučné dýško.

Válením sudů jsem se ocitl před vchodem do kanceláře. Na zvonku činžovního domu stálo jméno Butkus a hned pod ním malý plakátek s jeho podobiznou a sloganem: Rozumný primátor pro vaše město. Vypadal jako běžný politik. Na krátko střižené vlasy, elegantní košile, bílé zuby.

Nebyl čas otálet. Volební místnosti se měly zavřít už za hodinu. Rozkopl jsem proto dveře a vytasil zbraň. Ve vstupní chodbě stál jeden z jeho nohsledů. Svalnatý chlapík sice držel pistoli v ruce, ale ukopnutá klika ze dveří mu ji v letu vysekla. Nechtěl jsem ho zabít, a proto jsem mu nakázal ať uhne a počká venku. Svěsil hlavu a šel.

Vnikl jsem do označených dveří kanceláře. Chaotik seděl na zemi a jeho desítky slizkých končetin ťukaly příkazy na dotykových obrazovkách rozestavěných kolem jeho jinak lidského těla. Sám měl zavřené oči. Na monitorech, které byly otiskem jeho mysli pobíhali zmatení lidé. Butkus vždy dotyčného voliče označil a přesunul na některé jiné místo obrazovky. Na jedné z nich jsem se nyní objevil i já, stojící přímo u něj. Evidentně už o mě věděl.

Vystřelil jsem. Chaotik zaúpěl a mentální technika kolem něj zmizela. Otevřel oči a hleděl na díru ve svém těle. Ohavně se zašklebil a vykročil směrem ke mně.

Znovu jsem na něj namířil pistoli. Lotyšský mág zvedal pomalu ruce vzhůru, ale než se dostaly nad ramena, rozplynul se v mléčný dým.

Dojel jsem vlakem do Sokolova pro služební vůz a rozjel se správným směrem do Prahy. Videohovorem jsem sdělil Huškovi své úspěchy. Ležel v jakémsi konopném poli a srdečně se na mě usmíval.

„Dobrá práce hochu, tvá kariéra u nás bude zářná! Slyšel jsem, že nakonec volby vyhrály Kočičí ženy. Dobrá volba," zaglosoval ředitel a s mávnutím ruky hovor ukončil.

Vešel jsem do své nové kanceláře, sedl si na židli a vyčkával, co mi osud přidělí za další případ.